

JEDAN

Most Big Five Charlemont, Kentucky

Jonathan Tulane Baldwine nagnuo se preko ograde novog mosta koji povezuje Charlemont u Kentuckyju s New Jeffersonom, najbližim susjedom u Indiani. Rijeka Ohio bila je petnaest metara ispod; u blatnjavoj, nabujaloj vodi odražavala su se raznobojna svjetla što su resila svaki od pet golemih lukova. Kad se pridignuo na prste u svojim mokasinama, imao je dojam kao da pada, ali bila je to tek iluzija.

Zamislio je oca kako skače u smrt upravo s ove izbočine.

Tijelo Williama Baldwinea pronađeno je prije dva dana u podnožju vodopada rijeke Ohio. I nakon svih onih životnih postignuća, svih uzvišenih ostvarenja, svoje je ovozemaljske muke okončao zapetljan i raskomadan uz privezište. Pokraj stare kočice čija je preprodajna vrijednost bila dvjesto dolara. Tristo, uvrh glave.

O, kakve li bruke.

Kako je bilo padati? Zasigurno mu je vjetar šibao lice kad ga je šćepala sila teže i povlačila ga u vodu. Odjeća mu je zacijelo lamatala poput zastavica, šamarajući mu tijelo i noge. Oči mora da su mu se suzile, od naleta vjetra, možda čak i osjećaja?

Ne, bilo bi to od onog prvog.

Udarac je morao boljeti. A onda? Šokirani udah kojim je usisao blatnjavu vodu? Osjećaj gušenja dok se utapao? Ili je zbog nokauta bio blaženo nesvjestan? Ili... možda je sve završilo srčanim udarom od prevelike navale adrenalina zbog pada, žestokim bolom u prsima što se širio niz lijevu ruku onemogućujući plivački zamah koji bi mu spasio život. Je li još uvijek bio pri svijesti kad je udario o onaj tegljač ugljena, kad ga je sažvakala elisa? Zasigurno je, u trenutku kad se sunovratio niz vodopad, bio mrtav.

Lane je poželio da može sa sigurnošću znati kako je taj tip patio.

Kad bi znao da je trpio bol, ogroman, nepodnošljiv bol, ali i strah, odzvanjajući, razoran strah, bilo bi mu to golemo olakšanje, slamka spasa u poplavi emocija u kojoj se, zbog očeve mokre pogibije, utapao iako je bio na suhom.

»Ukrao si više od šezdeset osam milijuna dolara«, rekao je Lane ravnodušnom vjetru, nezainteresiranom ponoru, umornoj struji tamo dolje. »A tvrtka je u još većim dugovima. Kog si vraga učinio s tim novcem? Kamo je nestao?«

Nije bilo odgovora, dakako. A tako bi bilo i da je tip još uvijek živ i da se Lane s njim suočio.

»A moja supruga«, graknuo je. »Ševio si moju suprugu. Pod krovom koji si dijelio s mojom majkom — i uza sve to, još si je *napumpao*.«

Doduše, Laneov brak sa Chantal Blair Stowe nije bio ništa doli potvrda na koju je bio prisiljen staviti svoj potpis. Ali barem je priznao tu pogrešku i kanio je ispraviti.

»Nije čudno da je majka ovisna o lijekovima. Nije čudno da se skriva. Sigurno je znala za druge žene, morala je znati tko si. Gade.«

Kad je sklopio oči, vidio je truplo — ali ne očevu nabreklu, prijavu masu od tijela na onom stolu kad je otišao identificirati posmrtnu ostatke. Ne, vidio je ženu koja sjedi uspravno u svom uredu u obiteljskoj palači, njezinu pristojnu, skromnu suknju i do grla zakopčanu košulju u savršenom redu, kosu ošišanu na »bob« tek malčice razbarušenu, tragove trave na tenisicama umjesto ravnih cipela koje je uvijek nosila.

Na licu joj je bila jeziva grimasa. Mahniti Jokerov cerek.

Od kukute koju je popila.

Pronašao je tijelo dva dana prije nego što je otac skočio.

»Rosalinda je mrtva zbog tebe, kujin sine. Trideset je godina radila u našoj kući. Kao da si je svojim rukama ubio.«

Upravo je zbog nje Lane doznao za ukradeni novac. Bivša knjigovotkinja, koja je upravljala obiteljskim računima, za sobom je ostavila neku vrstu oprostajne poruke, memorijski uređaj s proračunskim tablicama punim alarmantnih odstupanja, prijenosa novca na WWB Holding.

William Wyatt Baldwine Holding.

Postojalo je dobrih šezdeset osam milijuna razloga zašto se otrovala. I to samo zato što ju je Laneov otac prisilio na prljave poslove, sve dok je vlastiti osjećaj za čast nije prepolovio.

»I znam što si učinio Edwardu. Znam da je i to tvoje maslo. Postavio si zamku rođenom sinu u Južnoj Americi. Oteli su ga zbog tebe, i odbio si platiti otkupninu tako da ga ubiju. Otarasio bi se poslovnog konkurenta dok bi glumatao ožalošćenog oca. Ili si to učinio jer je i on sumnjao da kradeš?«

Edward je preživio, samo što Laneov stariji brat sad nije bio ništa doli olupina sa srčanom aritmijom, a ne više prvi nasljednik posla, prijestolja, krune.

William Baldwine počinio je previše zla.

A ovo je bilo samo ono za što je Lane znao. Što je još učinio?

Podjednako važno bilo je — što poduzeti? Što je uopće mogao?

Imao je dojam kao da je za kormilom golemog broda koji je skrenuo prema stjenovitoj obali — netom prije nego što će mu se kormilo slomiti.

Uz brz nalet snage, prebacio je noge preko teške čelične ograde, mokasine su pljesnule o petnaest centimetara široku izbočinu s vanjske strane.

Dok mu je srce tuklo, ruke i stopala odrvenjeli, a usta se toliko osušila da više nije bio u stanju gutati, stegnuo je ogradu odozdo, ruke držeći iza kukova, i još se više nagnuo nad ponor.

Kakav je bio osjećaj?

Mogao je skočiti — ili samo zakoračiti. I padati, padati, padati sve dok ne bi doznao kroz što je točno otac prolazio. Bi li završio uz isto privezište? Bi li i njegovo tijelo naletjelo na elisu tegljača i iskasapilo se u prljavim vodama rijeke Ohio?

U mislima, bistrim poput dana, čuo je kako mu majčica govori dubokim južnjačkim otezanjem: *Bog nam ne daje ništa više od onoga što možemo podnijeti.*

Samo je vjera gospojicu Auroru nosila kroz kušnje veće nego što bi to običan smrtnik mogao podnijeti. Kao Afroamerikanka odrasla na Jugu pedesetih godina prošlog stoljeća, susrela se s diskriminacijom i nepravdom koju nije mogao ni pojmiti. Ipak, gospojica Aurora ne samo da je izgurala, nego je briljirala u kuharskoj školi te vodila gurmansku kuhinju na Easterlyju, ne poput kakva francuskog *chefa*, nego i bolje, te usput bila poput majke njemu, braći i sestri kakvu nitko drugi nije imao, postavši duša Easterlyja, uzor mnogima. Svjetionik koji mu je, sve dok nije upoznao Lizzie, bio jedino svjetlo na obzorju.

Lane bi volio vjerovati kao i njegova majčica. O, Bože, gospojica Aurora čak je i u njega vjerovala, vjerovala je da će on sve ovo preokrenuti, spasiti obitelj, biti čovjek kakav je znala da može biti.

Biti čovjek kakav njegov otac nikad nije bio, bez obzira na sjaj njegova bogatstva i uspjeha.

Skok. Mogao bi jednostavno skočiti. I bilo bi gotovo.

Je li tako mislio i otac? Nakon što su na vidjelo izišle sve laži i pro-nevjere, a Rosalindina smrt nagovijestila posmrtni marš razotkrivanja, je li William došao ovamo zato što je i sam spoznao pravi razmjer svega što je počinio i dubinu jame koja će se morati iskopati? Je li shvatio da je igra završena, da se bliži kraj i da, čak i uza svu svoju financijsku pronicljivost, neće biti u stanju riješiti problem koji je stvorio?

Je li možda odlučio odglumiti vlastitu smrt — no u tome nije uspio?

Je li negdje, tamo, na kakvom inozemnom računu, ili u bankovnom sefu u Švicarskoj, na njegovo ili tuđe ime, bilo sve što je zamračio?

Pitanja je bilo previše. A nedostatak odgovora, združen s pritiskom da se sve to mora riješiti, nešto je što može dovesti do ludila.

Lane se ponovno usredotočio na rijeku. Jedva da ju je mogao vidjeti s ove visine. Štoviše... nije mogao vidjeti ništa osim crnila s jedva primjetnim svjetlucanjem.

Sigurno je, zaključio je, čuo zov sirena za kukavički izlaz iz svega, povlačenje, poput sile teže, prema kraju koji je mogao kontrolirati: jedan snažan udar i sa svim će svršiti, sa smrti, prevarom, dugom. Sve

će se očistiti, više se neće morati brinuti za upornu gnojnu infekciju koja će procuriti u javnost.

Jesu li oca mučile besane noće? Kajanje? Dok je ovdje stajao, je li se promišljao treba li letjeti nekoliko trenutaka i riješiti se groznoga kaosa koji je stvorio? Je li ijednom promislio o posljedicama svojih djela, o tome kako je spiskao dvjestogodišnje obiteljsko bogatstvo, i to ne u jednom naraštaju, nego u godinu-dvije?

Vjetar je fijukao u Laneovim ušima, taj zv. sirena.

Edward, njegov stariji, nekoć savršeni brat, nije kanio sve ovo počistiti. Gin, njegova jedina sestra, nije bila u stanju misliti ni na što osim na sebe. Maxwell, njegov drugi brat, netragom je nestao još prije tri godine.

Majka je bila prikovana za krevet, omamljena lijekovima.

I tako je sve ostalo u rukama pokeraša, bivšega kurviša bez ikakva financijskog, upravljačkog ili značajnijeg praktičnog iskustva.

Sve što je imao, najzad, bila je ljubav dobre žene.

No u ovoj užasnoj stvarnosti... čak mu ni to neće pomoći.

Toyotini kamioneti ne bi trebali voziti sto dvadeset na sat. Naravno, ako su deset godina stari.

No barem je vozačica bila potpuna razbuđena, iako je bilo četiri ujutro.

Lizzie King mrtvačkim je stiskom stezala upravljač, a stopalo na gasu zapravo je doticalo pod dok je autocestom jurila ususret zori.

Probudila se sama u svojoj seoskoj kući. Inače to ne bi bilo ništa neobično, ali ne više, ne sad kad se Lane vratio u njezin život. Bogati plejboj i obiteljska vrtlarica najzad su se pomirili, ljubavni spoj dvoje nespojivih bio je snažniji i čvršći od molekula dijamanta.

I bit će uz njega, ma što budućnost sa sobom nosila.

Na kraju krajeva, bilo je kudikamo lakše odustati od izvanrednog imetka kad ga nikad nisi ni okusio, nikad mu nisi težio — a naročito kad si zavirio iza njegova svjetlucavog zastora i vidio tužnu, osamljenu pustinju s druge strane glamura i ugleda.

Bože, pod kakvim je samo stresom bio Lane.

I tako je ustala iz kreveta. Sišla niz škripave stube. Tumarala prizemljem svoga kućerka.

Kad je pogledala vani, shvatila je da nema njegova automobila. Porschea, kojim se dovezao i parkirao ga iza javora uz prednji trijem, nije bilo na vidiku. I dok se pitala zašto je otišao a da joj nije rekao, počela se brinuti.

Prije samo nekoliko noći ubio mu se otac, čije je tijelo pronađeno s druge strane vodopada rijeke Ohio. I sve otada na Laneovu licu bio je onaj odsutni izraz. Misli su mu vječito vrvjele nestalim novcem, papirima za razvod koje je uručio pohlepnoj Chantal, stanjem na računima kućanstva, neizvjesnom situacijom u tvrtki Bradford Bourbon, užasnim fizičkim stanjem brata Edwarda, bolešču gospojice Aurore.

Ali nije ni o čemu govorio. Njegova nesanica bila je jedini pokazatelj pritiska, a upravo ju je to plašilo. Lane se u njezinoj blizini uvijek trudio biti priseban, raspitujući se o njezinu poslu u vrtovima Easterlyja, masirajući joj bolno rame, spravlajući večere, najčešće loše, ali koga briga. Čim su raščistili zrak među sobom i potpuno se posvetili svom odnosu, smjesta se preselio u njezinu seosku kuću — i ma koliko uživala u tome što je s njom, samo je čekala kad će se dogoditi prolom.

Gotovo da bi bilo lakše da je urlao i šizio.

A sad je strahovala da je taj trenutak došao — i bila je prestravljena, jer kao da je nekakvim šestim čulom predosjećala kamo je otišao. Easterly, obiteljsko imanje Bradfordovih, bilo je prvo mjesto na koje je pomislila. Ili možda Stara pecara, gdje se obiteljski burbon i dalje proizvodio i skladištio. Ili možda baptistička crkva gospojice Aurore?

Da, Lizzie ga je pokušala dobiti na mobitel. Ali kad je ta stvar zazvonila na stolicu s njegove strane kreveta, nije više čekala. Odjeća navučena. Ključevi u ruci. Van pa u kamionet.

Nije bilo nikoga na cesti I-64 dok je vozila prema mostu kako bi prešla rijeku, i stiskala je papučicu gasa čak i kad je dospjela navrh brda pa se nastavila spuštati prema obali rijeke sa strane Indiane. Zauzvrat, njezin je kamionet postigao još veće ubrzanje zajedno s mrtvačkim kloparanjem od kojeg su se tresli upravljač i sjedalo, ali vražja će Toyota izdržati jer joj je to *trebalo*.

»Lane... gdje si?«

Bože, koliko ga je puta pitala kako je, a on bi odvratio: »Dobro.« Koliko su puta imali priliku razgovarati, a on ih nije iskoristio. Koliko

ga je puta kriomice pogledavala kad nije gledao u njezinu smjeru, prateći hoće li uočiti znakove pucanja ili napetosti. Pa ipak, bilo je malo do nimalo emocija nakon onog trenutka kad su se pomirili u vrtu, onog bliskog, svetog trenutka kad ga je ugledala u procvjetalom voćnjaku i rekla mu da se prevarila, da ga je pogrešno procijenila, da mu je spremna obećati sebe i dati mu jedino što je imala: otplaćenu kuću — što je bila imovina koja se mogla prodati kako bi se podmirili troškovi odvjetnika dok se borio spasiti obitelj.

Lane ju je bio zagrlio i rekao da je voli — te odbio njezin dar, objasnivši da će se sam za sve pobrinuti, da će nekako ući u trag ukradenom novcu, otplatiti golemi dug, spasiti tvrtku, vratiti obiteljski imetak.

I povjerovala mu je.

Još uvijek mu je vjerovala.

Ali otada? Bio je ujedno topao i hladan poput isključene grijalice, tjelesno prisutan, no u isti mah potpuno odsutan.

Lizzie mu nije nimalo zamjerala.

Bilo je to neobično zastrašujuće, međutim.

Tamo u daljini, s druge strane rijeke, poslovna četvrt Charlemona svjetlacavo je treperila — umjetna, ovozemaljska galaksija koja je bila ljupka laž — a most koji spaja dvije obale i dalje je bio osvjetljen proljetnom zelenom i jarkoružičastom u povodu Derbyja, kao zamišljena duga za tu obećanu zemlju. Dobra je vijest bila ta da nije bilo prometa pa čim je Lizzie dospjela do druge strane, mogla je izići s autoceste na izlaz za River Road, pojuriti na sjever prema brdu Easterlyja te vidjeti je li mu pred palačom parkiran automobil.

Ni sama ne zna što će onda.

Novoizgrađeni most u oba je smjera imao tri prometna traka, betonski zid razdvajao je istočnu stranu od zapadne, visok i širok zbog sigurnosnih razloga. Sredinom su se nizali redovi svjetala i sve je bilo blistavo, ne samo zbog osvjetljenja, nego i zato što most nije bio predugo izložen vremenskim neprilikama. Konstrukcija je, naime, bila dovršena tek u ožujku, a most je pušten u promet početkom travnja, što je odmah smanjilo prometne gužve...

Tamo naprijed, na onome što je zapravo bio »spori« trak, bilo je zaustavljeno vozilo koje je njezin mozak prepoznao i prije nego što su se oči fokusirale.

Laneov Porsche. Bio je to Laneov...

Nagazila je kočnicu snažnije nego što je stiskala gas, i kamionet se iz pune brzine naprijed prebacio u naglo zaustavljanje gracioznošću kauča koji pada s prozora na drugom katu. Sve je zadrhtalo i protreslo se, na rubu raspadanja konstrukcije, i jedva da je došlo do ikakve promjene brzine, kao da se Toyota previše trudila postići ubrzanje i sad se nije kanila bez borbe prepustiti inerciji...

Na rubu mosta bio je lik. Na samom vanjskom rubu. Na izbočini mosta nad kobnim ponorom.

»Lane!« vrisnula je. »Lane!«

Kamionet se zavrtio, izvevši takvu piruetu da je morala izviti glavu kako bi ga i dalje imala na oku. I iskočila je prije nego što se Toyota sasvim zaustavila, izbacivši mjenjač iz brzine, ostavivši motor u praznom hodu i vrata za sobom širom otvorena.

»Lane! Ne! Lane!«

Grabila je pločnikom, svladavši zaštitne pregrade koje su se činile slabe, preslabe, s obzirom na visinu nad rijekom.

Lane je naglo okrenuo glavu...

I popustio stisak ruke na ogradi iza sebe.

Kad mu je ruka kliznula, šok se odrazio na njegovu licu, bljesak iznenađenja... koji je smjesta zamijenio užas.

Kad je pao u ništa doli u zrak.

Lizziene se usne nisu mogle dovoljno široko rastvoriti da ispuste vrisak.